

MdR, NOS Jazz. Aflevering 361 van de NOS Jazzgeschiedenis werd uitgezonden op 6 maart, de maand daarop werd via een NOS-persbericht en door mijzelf op 10 april bekend gemaakt dat ik door gezondheidsmoeilijkheden er voorlopig mee op moest houden. Nu, terug op in elk geval de vrijdagavond, allereerst bedankt voor de vele reacties die u persoonlijk aan mij stuurde, veel te veel om al die brieven individueel te beantwoorden. Maar het gaf een goed gevoel. Dan eerst een kleine notitie wat titels betreft. Bij de Johnny Hodges-stukken "Jeep's Blues" en "The Jeep is Jumpin'" had ik het over die Jeep, bij ^{de} Tweede Wereldoorlog-generatie vooral bekend als naam voor een klein Amerikaans legerautootje. Hier en daar wordt gesuggereerd dat het ding genoemd zou zijn naar de Jeep uit die Hodges-titel. Maar waar komt dat Jeep vandaan. Ik ben niet zo'n strip-verhalenkennner, maar via filmrecensent Peter van Bueren van De Volkskrant leerde ik dat ⁱⁿ de Popeye stripverhalen een beestje voorkomt dat allerlei gedaanten kan aannemen: Eugene the magical Jeep. En dat is de bron van muziek en auto. Onlangs zag ik trouwens een Amerikaanse cartoonfilm met een heel bijzondere hond: Marmeduke. Dus: Charlie Parker, 24 september 1948. Nu:

NOS Jazzgeschiedenis 362. Pianist Bud Powell speelde met het 'Quintet of the Year' op 15 mei 1953 in Massey Music Hall, Toronto, Canada. Die concert-opnamen waren te horen in deel 318 en 19 van deze geschiedenis, hoofdstuk Dizzy Gillespie 1948-1953. Op dat concert speelde ook een Canadese Big Band, ~~en~~ ^{en} Bud Powell deed een eigen Trio-set, waaruit nu een selectie. Charles Mingus-bas en Max Roach-drums met de pianist om te beginnen in de basis voor Charlie Parker's "Koko", Ray Noble's "Cherokee".

plaat 1

Bud Powell Trio: Cherokee (Ray Noble)
3/laatst - 4:50 - Prestige PR 24024

Er zijn nog al wat fabels over Bud Powell in omloop, ook deze dat hij bij dit concert zeer dronken was. Het wordt zelfs nog gesteld in de hoestekst van de Prestige dubbel LP 'The Greatest Jazz Concert Ever', waar deze opnamen uit komen. Fabels, hoe kan iemand anders zó "Cherokee" spelen. Nu: "Embraceable you".

- zelfde Bud Powell Trio: Embraceable you (Gershwin)
3/1 - 4:20 - idem
Bud Powell's interpretatie van Gershwin's "Embraceable you". George Shearing maakte voor de naar Charlie Parker genoemde jazz-club het radio-theme. Mingus, die het concert opnam heeft kennelijk de kop gemist - aan het begin dus zonder thema: "Lullabye of Birdland".
- zelfde Bud Powell Trio: Lullabye of Birdland (G.Shearing)
4/laatst - 2:30 - idem
"Lullabye of Birdland". En dit koos ik als laatste uit: Cole Porter's "I've got you under my skin".
- zelfde Bud Powell Trio: I've got you under my skin (C.Porter)
4/2 - 2:55 - idem
"I've got you under my skin", pianist Bud Powell met Charles Mingus-bas en Max Roach-drums, 15 mei 1953 in Massey Music Hall, Toronto, Canada, als onderdeel van een concert waarin dit trio de ritmesectie was van het Quintet Of The Year met Dizzy Gillespie en Charlie Parker. De twee stukken die u niet hoorde waren "Bass-ically speaking", bassolo door Mingus, en "Sure thing" omdat dat nu komt in de Blue Note studio-session van 14 augustus 1953, New York City. Powell speelde toen met George Duvivier-bas en Art Taylor-drums, hij kwam naar mijn gevoel met een duidelijk concept voor die session. Want hij gebruikt allerlei andere stijlmiddelen naast pure Bebop, is ook opvallend met vorm bezig. Ook al omdat dit de voorlaatste aflevering is uit het hoofdstuk 'Bud Powell 1948-1953' koos ik zes van de in totaal acht stukken, ~~van de 1948-1953~~. Eerst een zeer onbekend werk van Jerome Kern dat Powell op een ongebruikelijke manier aanpakt. "Sure thing".
- plaat 2 Bud Powell Trio: Sure thing (Jerome Kern)
A/5 - 2:39 - Blue Note SC038-60093
"Sure Thing". Hierna een bluesthema van bassist Oscar Pettiford dat een jaar later door hemzelf met gitarist Tal Farlow op de plaat kwam als "Blues in the closet". Bud Powell speelt het onder de oorspronkelijke titel: "Collard greens and black eyed peas".
- zelfde Bud Powell Trio: Collard greens and black eyed peas (O.Pettiford)
B/2 - 3:03 - idem

"Collard greens and black eyed peas", alias "Blues in the closet!"
Tot slot twee eigen stukken van Bud Powell, het eerste, een
miniatuur ~~in~~ in vier deeltjes, laat horen dat Powell alle
potentie in zich had om aanzienlijk verder de komen dan wat
hij al was, de meest prominente Bebop-pianist. Het heet "Glass
enclosure".

zelfde Bud Powell Trio: Glass enclosure (Bud Powell)
B/1 - 2:23 - idem

"Glass enclosure". Tot slot: "Audrey".

zelfde Bud Powell Trio: Audrey (Bud Powell)
B/4 - 2:57 - idem

Bud Powell's variatie op de blues: "Audrey". Met hier en daar
block-chords, de techniek die Milt Buckner populariseerde.
Het trio van pianist Bud Powell met George Duvivier-bas en Art
Taylor-drums, voor Blue Note in NYC, 14 augustus 1953.
Volgende keer hetzelfde trio in de laatste Bud Powell-aflevering,
in drie sessions, ~~in~~ om te beginnen met nog twee stukken uit
diezelfde 14 augustus-session. Dit was NOS Jazzgeschiedenis
362, MdR.

0 0 0 0 0

NA 41891

31:15

opr. 03.09.87